

## הַלְבוֹת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָק ח

א. מי שֶׁהָיוּ מִיָּמָיו עַל כְּתָפוֹ, וְעָמַד וְהוֹרָה הוֹרָיָה לְאַחֵרִים, אוֹ שָׂדֵן דִּין, אוֹ שֶׁחֲלָצָה בְּפָנָיו, אוֹ מֵאֲנָה, אוֹ שֶׁהִרְאָה לְאַחֵרִים אֶת הַדֶּרֶךְ, אוֹ שֶׁהִרְגַּ נָחֵשׁ אוֹ עֶקְרֵב, אוֹ נָטַל אֶכְלִין מִן הַשּׁוּק לְהַצְנִיעַן הָרִי הַמַּיִם פְּסוּלִין: שֶׁהָרִי נִתְעַסֵּק בְּדָבָר אַחֵר, קֹדֶם שִׁיתֵן הָאֵפֶר עַל הַמַּיִם.

ב. אֲבָל אִם נָטַל הָאֶכְלִין לְאֶכְלָן וְאֶכְלָן כִּשְׁהוּא מֵהֶלֶךְ, אוֹ שֶׁהִרְגַּ נָחֵשׁ אוֹ עֶקְרֵב הַמַּעֲכָבִין אוֹתוֹ הָרִי הַמַּיִם כְּשֶׁרִין, שְׂזָה מִצָּרֶךְ הוֹלֶכֶת הַמַּיִם. זֶה הַכָּלָל: דָּבָר שֶׁהוּא מְשׁוּם מְלֹאכָה שֶׁעָשָׂהוּ קֹדֶם מִתֵּן הָאֵפֶר בֵּין עָמַד בֵּין שְׂלֹא עָמַד, פָּסֹל. וְדָבָר שֶׁאִינוֹ מְשׁוּם מְלֹאכָה אִם עָמַד, פָּסֹל; וְאִם לֹא עָמַד, כְּשֶׁרִין.

ג. הִיָּה מֵהֶלֶךְ בַּמַּיִם, וּפָרָץ בְּשַׁעַת הַלּוּכּוֹ מְקוֹם שִׁילָךְ בּוֹ אֵף עַל פִּי שֶׁפָּרָץ עַל מְנַת לְגַדֵּר, כְּשֶׁרִין; וְאִם גָּדַר קֹדֶם שִׁיתֵן הָאֵפֶר, פְּסוּלִין. וְכֵן אִם קָצַץ פְּרוֹת לְאָכֹל אֵף עַל פִּי שֶׁכּוֹנְתּוֹ לְהַקְצוֹת אֶת הַשָּׂאָר, כְּשֶׁרִין; וְאִם הִקְצָה קֹדֶם מִתֵּן הָאֵפֶר, פָּסֹל.

ד. הִיָּה אוֹכֵל בְּשַׁעַת הוֹלֶכֶת הַמַּיִם, וְהוֹתִיר, וְזָרַק מֵה שֶׁהוֹתִיר לְתַחַת הַתְּאֵנָה אוֹ לְתַחַת הַמְּקָצָה אִם נִתְכַּוֵּן שְׂלֹא יֵאבְדּוּ הַפְּרוֹת הָרִי הַמַּיִם פְּסוּלִין, שֶׁהָרִי עָשָׂה מְלֹאכָה. וְאִם זָרַק לְפִי שֶׁאִין לוֹ צָרָךְ בְּהֵן, הָרִי הַמַּיִם כְּשֶׁרִין.

ה. הַמְּמַלֵּא מַיִם לְקִדְשָׁן, וּמִסְרֵן לְאַחֵר לְשִׁמְרָן, וְעָשׂוּ הַבְּעָלִים מְלֹאכָה לֹא נִפְסְלוּ הַמַּיִם, שֶׁהָרִי מִסְרֵן לְשׁוּמֵר. וְאִם עָשָׂה הַשּׁוּמֵר מְלֹאכָה פְּסֻלָּן, שֶׁהָרִי הֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ וְהוּא נִכְנָס תַּחַת הַבְּעָלִים. הָיוּ שְׁנַיִם שׁוּמְרִין אֶת הַמַּיִם, וְעָשָׂה אֶחָד מֵהֶן מְלֹאכָה הַמַּיִם כְּשֶׁרִין, שֶׁהָרִי הַשְּׁנִי מְשִׁמֵּר; חֲזַר הָרִאשׁוֹן לְשִׁמּוֹר, וְעָמַד הַשְּׁנִי וְעָשָׂה מְלֹאכָה הַמַּיִם כְּשֶׁרִין: עַד שֶׁיַּעֲשׂוּ כָּל הַשּׁוּמְרִין מְלֹאכָה כְּאַחַת.

ו. הַמְּקַדֵּשׁ בְּאַחַת יָדוֹ, וְעָשָׂה מְלֹאכָה בְּשֵׁנִיָּה אִם לַעֲצֻמוֹ קִדְשׁ, פָּסֹל: שֶׁהָרִי עָשָׂה מְלֹאכָה, קֹדֶם מִתֵּן אֵפֶר בַּמַּיִם. וְאִם לְחִבְרוֹ קִדְשׁ, הַמַּיִם כְּשֶׁרִין: שֶׁאִין זֶה פּוֹסֵל מִיָּמָיו שֶׁלְּחִבְרוֹ בְּמְלֹאכָה שֶׁעָשָׂה, שֶׁאִין הַמְּלֹאכָה פּוֹסֵלֶת בְּקִדְשׁ אֵלָּא בַּמַּיִם וְהוּא, שִׁיְהִיָּה הַעוֹשֶׂה הַבְּעָלִים אוֹ הַשּׁוּמֵר.

ז. הַמְּקַדֵּשׁ לַעֲצֻמוֹ וּלְאַחֵר כְּאַחַת שְׁלוֹ פְּסוּל, שֶׁהָרִי נִפְסְלוּ הַמַּיִם שֶׁלַּעֲצֻמוֹ בְּעֶסֶק שֶׁנִּתְעַסֵּק בְּקִדְשׁ חִבְרוֹ; אֲבָל אִם קִדְשׁ לְשְׁנַיִם כְּאַחַת שְׁנִיָּהֶן כְּשֶׁרִין, שֶׁאִין מְלֹאכָתוֹ פּוֹסֵלֶת מִי אַחֵרִים.

ח. הַמְּמַלֵּא לַעֲצֻמוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, פְּסוּל; בְּשֵׁנֵי קִדְוִשִׁין, כָּשֵׁר. קִדְשׁ לַעֲצֻמוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, כָּשֵׁר; בְּשֵׁנֵי קִדְוִשִׁין, פְּסוּלִין. מְלֹא וְקִדְשׁ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת לַעֲצֻמוֹ, שְׁנִיָּהֶן פְּסוּלִין.

ט. מְלֹא לְאַחֵר בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בְּקִדְשׁ אֶחָד, כָּשֵׁר; בְּשֵׁנֵי קִדְוִשִׁין, פְּסוּל. קִדְשׁ לְאַחֵר בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת בֵּין בְּקִדְשׁ אֶחָד בֵּין בְּשֵׁנֵי קִדְוִשִׁין, שְׁנִיָּהֶן כְּשֶׁרִין; מְלֹא וְקִדְשׁ בְּשֵׁתֵי יָדָיו כְּאַחַת לְאַחֵר הַמְּלוּי פְּסוּל, וְהַקִּדְשׁ כָּשֵׁר.

י. זֶה הַכָּלָל: כָּל מְלוּי שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ מְלֹאכָה בֵּין שֶׁמְלֹא לַעֲצֻמוֹ בֵּין שֶׁמְלֹא לְאַחֵר, פְּסוּל. וְכָל מַיִם שֶׁנִּתְמַלְאוּ כְּהִלְכָתָן, וְעָשָׂה מְלֹאכָה קֹדֶם שִׁיתֵן אֶת הָאֵפֶר אִם הָיוּ הַמַּיִם שְׁלוֹ, הָרִי הֵן פְּסוּלִין; וְאִם הָיוּ שְׁלֹאֲחֵר, כְּשֶׁרִין. וְכָל דָּבָר שֶׁבִּידּוֹ, וְעָשָׂה מְלֹאכָה בֵּין שֵׁשׁ שֵׁם שׁוּמֵר שֶׁאִינוֹ עוֹשֶׂה מְלֹאכָה, בֵּין שֶׁאִין

שם שומר פסל. ודבר שאינו בידו, ועשה מלאכה אם יש שם שומר, לא פסל; ואם אין שם שומר, פסל.

יא. האומר לחברו, קדש לי ואקדש לך, וקדשו זה לזה הראשון כשר; והשני פסול, שהרי קדש בשכר. אמר לו, מלא לי ואמלא לך, ומלאו זה לזה הראשון פסול, הואיל וכוונתו שימלא לו חברו חלק מלוי זה: הרי זה כממלא לו ולאחר, שהן פסולין. והשני כשר, שהמלוי בשכר מתר, והרי לא עשה מלאכה אחר שמלא, ואין בכוונתו מלוי אחר.

יב. האומר לחברו, קדש לי ואמלא לך שניהן כשרין: שהמלאכה אינה פוסלת הקדוש, והמלוי בשכר מתר. מלא לי ואקדש לך שניהן פסולין: זה שמלא בתחלה פסול שהרי הוא כממלא ומקדש כאחת, ופסל המים במלאכה; וזה שקדש באחרונה פסול שהרי קדש בשכר, וכאלו החזיר חוב שעליו.

יג. ההולך לקדש הרי זה נוטל את המפתח, ופותח להוציא האפר; ונוטל קרדס, אם צרך לחפר בו אפר הפרה; ונוטל סלם ומוליך ממקום למקום להביא האפר, וכשר. ואם משנטל את האפר לקדש בו, כסה הכלי שיהיה בו האפר, או שהגוף את הדלת, או שזקף את הכלי בארץ, קדם שישליך האפר למים פסל המים; אבל האפר כשר, לקדש בו מים אחרים.

יד. זקף את הכלי שיש בו האפר בידו, כדי שלא יתפזר כשרין, מפני שאי אפשר: שהרי אם הניחו בארץ, פסל; ואם כסהו, פסל. נטל את האפר, וראה שהוא מרבה, והחזיר ממנו כשרים; נתן את האפר על המים, וראה שהוא מרבה, ונטל ממנו לקדש מים אחרים כשר. קרסם עלי זית לחתות בהן האפר אם בשביל שלא יחזיק אפר הרבה, פסל; ואם בשביל שיכנס האפר בכלי, כשר.

### הלכות פרה אדמה פרק ט

א. ביצד מקדשין את המים באפר הפרה: נותן את המים שנתמלאו לשם מי חטאת בכלי, ונותן אפר על פני המים כדי שיראה על פני המים, אף על פי שהיא חבית גדולה מלאה מים; ומערב הכל. ואם נתן האפר תחלה, ואחר כך נתן עליו המים פסל. ומה הוא זה שנאמר בתורה "ונתן עליו מים חיים" (במדבר יט, יז), כדי לערב את האפר במים.

ב. המקדש צריך שיתפזן, ויתן האפר בידו על המים: שנאמר "ולקחו, לטמא" (במדבר יט, יז) עד שיהיה מתפזן לקדוש, ולמלוי, ולהזיה. אבל אם נפל האפר מן הכלי שיש בו האפר לתוך המים, או שנטל האפר בידו ודחפו חברו או הרוח ונפל האפר מידו על המים, או שנפל האפר מידו על צד הכלי או על ידו ואחר כך נפל למים הרי זה פסול.

ג. קדש פחות מפדי הזיה בכלי זה, ופחות מפדי הזיה בכלי אחר לא נתקדשו. היה האפר צף על פני המים, וכנס ממנו מלמעלה, וקדש בו מים אחרים הרי אלו מקדשין. וכל שנגע במים, אין מקדשין בו פעם שניה; ואף על פי שנגבו, ואפלו

נשבה הרוח ונתנה את האפר על גבי המים אינו מנגבו ומקדש בו.

ד. כלי קטן שהיה בתוך כלי גדול, והן מלאין מים, והמים מערבין כיון שנתן האפר במים שבכלי הגדול, נתקדשו כל המים שבתוך הכלי הקטן: ואף על פי שהיה פיו צר ביותר, ולא נכנס לו אפר שהרי המים כלן מערבין.

ה. היה ספוג בתוך המים בעת שנתן האפר הרי המים שבספוג פסולין, מפני שאינן בכלי. כיצד יעשה זולף את כל המים עד שהוא מגיע לספוג, ולא יגע בספוג. ואם נגע בספוג אף על פי שהמים צפין על גביו כל שהן פסולין, מפני שהמים שבספוג יוצאין ומתערבין במים הכשרין. נפל ספוג לתוך המים המקדשין נוטלו וסוחטו חוץ לכלי, והמים שבכלי כשרין.

ו. שתי שקתות שבאבן אחת, שנתן את האפר לתוך אחת מהן אין המים שבשניה מקדשין; ואם היו נקובות זו לזו כשפופרת הנוד, או שהיו המים צפין על גביהן אפלו כקלפת השום, ונתן אפר לאחת מהן הרי המים שבשניה מקדשין.

ז. שתי אבנים שהקיפן זו לזו, ועשה אותן שקת, וכן שתי ערבות, וכן שקת שנחלקה, ונתן אפר בחלק אחד מהן המים שביניהן אינן מקדשין; ואם חברן בסיד או בגבסים, והן יכולות להנטל כאחת המים שביניהן מקדשין.

ח. מים מקדשין שנתערב בהן מים אחר כל שהוא, ואפלו מים שנתמלאו לקדוש הרי אלו פסולין; וכן אם ירד לתוכן טל, הרי אלו פסולין. נפל לתוכן משקין ומי פרות, יערה הפל; וצריך לנגב הכלי, ואחר כך יתן לתוכו מים מקדשין אחרים. נפל לתוכו דיו, קמוס, וקלקנתוס, וכל דבר שהוא רושם יערה; ואינו צריך לנגב שאם ישאר שם דבר הרושם, הרי הוא נראה.

ט. המטביל כלי לחטאת במים שאינן ראויין לקדש צריך לנגב, ואחר כך יקדש בו; הטבילו במים הראויין לקדש, אינו צריך לנגב. ואם הטבילו לאסף בו מים מקדשין בין כך ובין כך, צריך לנגב.

י. קרויה שהטבילוה במים הראויין לקדש, מקדשין בה; אבל אין אוספין לתוכה מי חטאת, מפני שהמים שהטבילה בהן נבלעין בתוכה, ויוצאין ומתערבין במי חטאת, ופוסלין אותן. נטמאת, והטבילוה אין מקדשין בה: שהמשקין הטמאין הנבלעין בגופה, יצאו ויתערבו במים שמקדשין אותן בתוכה.

יא. מים מקדשין שנפל לתוכן שקצים ורמשים ונתבקעו, או שנשתנו מראיהן פסולין: אפלו היו יבשים ביותר, כגון הנמלה והדירה והכנה שבתבואה. נפל לתוכן חפושית אף על פי שלא נתבקעה ולא נשתנו מראיה, הרי המים פסולין: מפני שהיא כשפופרת; והמים נכנסין בתוכה, ויוצאין מתוכה עם הלחה שבה.

יב. מים מקדשין ששתת מהן בהמה או חיה, פסולין. וכן כל העופות, פסולין: חוץ מן היונה מפני שהיא מוצצת, ואין ריר יוצא מפיה ומתערב במים. וכן כל השרצים ששתו, אינן פסולין: חוץ מן החלדה מפני שהיא מלקקת בלשונה, ונמצאת הלחה יוצאה מפיה במים.

יג. מי חטאת שנשתנו מראיהן מחמת עצמן, כשרין; נשתנו מחמת עשן, פסולין. הגלילו, וחזרו ונמוחו כשרין, אפלו נמוחו בחמה; אבל אם המחן באור, פסולין.

יד. אפר חטאת שנשתנו מראיו מחמת עצמו, או מחמת עשן כשר; נשתנה מחמת אבק, או שנפל לתוכו סיד או גבסים, או שנתערב בו אפר מקלה, כל שהוא הרי זה פסול.

טו. החושב על מי חטאת לשתותן לא פסלן, עד שישתה מהן; ואם שפך מן הכלי לתוך גרונו, ולא נגעה שפתו במים שבכלי לא פסל.

טז. כלי שיש בו מים מקדשין שהניחו מגלה, ובא ומצאו מכסה הרי אלו פסולין: שמא אדם שאינו טהור לחטאת נגע בהן, שהרי אדם פסחו בודאי. הניחו מכסה, ובא ומצאו מגלה אם יכולה החלדה לשתות ממנו, או שירד לו טל בלילה פסולין. ואם לאו כשרין, מפני שיש כאן שני ספקות: ספק אדם גלהו, או בהמה וחייה או רמש; ואם תמצא לומר אדם גלהו, שמא היה טהור לחטאת או אינו טהור.

יז. המוסר מים מקדשין, או מים שנתמלאו לקדוש, לטמא לשמרן הרי אלו פסולין. שנים שהיו שומרין את המים, ונטמא אחד מהן כשרין, מפני שהן ברשותו שלשני; טהר וחזר לשמר, ונטמא השני כשרין, מפני שהן ברשותו שלראשון. נטמאו שניהן כאחת, הרי המים פסולין.

## הלכות פרה אדמה פרק י

א. הממלא מים לקדוש אינו צריך שיהיה הוא עצמו המקדש והמזה, אלא מקדש אחר ומזה אחר. וכן ממלא אדם בכלי, ומערה מפלי לכלי, ומקדש בכלי אחר; ומערה המים המקדשין מפלי לכלי, ומזה מפלי אחר.

ב. ממלא אדם מים, ומניחן אצלו בלא קדוש כל זמן שירצה; ואין בכך כלום. ומוליכן ממקום למקום, ומעיר לעיר; ונותן עליהן אפר ומקדשן, בכל עת שירצה. וכן המים המקדשין, מניחן אדם אצלו ימים ושנים, ומזה מהן בכל יום שהוא צריך, עד שיתמו; ומוליכן ממקום למקום, ומעיר לעיר. ומשמר אדם אפר הפרה אצלו; ומוליכו ממקום למקום, ומעיר לעיר.

ג. פעם אחת, הוליכו כלי שיש בו מי חטאת בספינה בירדן; ונמצא כזית מן המת בקרקע הספינה, ונטמאו המים. באותה שעה גזרו בית דין הגדול, שאין מעבירין מי חטאת ולא אפר חטאת בנהר ובספינה; ולא ישיטם על פני המים, ולא יעמד בצד הנהר מכאן ויזרקם לצד השני.

ד. אבל עובר הוא אדם במים עד צוארו, ובידו אפר פרה או מים מקדשין; וכן אדם וכלים הריקנים שהן טהורין לחטאת, ומים שנתמלאו לחטאת ועדין לא נתקדשו מעבירין אותם בנהר ובספינה. וכן מעבירין מים מקדשין בספינה בים הגדול, ושטין בהן על פני המים: שלא גזרו אלא על המים המקדשין ועל האפר, בנהר.

ה. המוֹלִיד מִים לְקִדְשׁוֹ, וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר מִים שְׁנִתְקַדְּשׁוּ  
לֹא יִפְשִׁיל הַכְּלִי לְאַחֲרָיו, אֲלֹא לִפְנָיו: שֶׁנֶּאֱמַר "לְמִשְׁמֶרֶת,  
לְמִי נִדְּהָ" (במדבר יט, ט) בְּזִמְנָן שֶׁהֵן שְׁמוּרִין, הֵן מִי נִדְּהָ; וְאִם  
לֹאוּ, פְּסוּלִין. הֵרִי שְׁמָלָא שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת נוֹתֵן אַחַת לִפְנָיו, וְאַחַת  
לְאַחֲרָיו: מִפְּנֵי שְׂאֵי אִפְשָׁר.

ו. מִי חֲטָאת שֶׁשָּׁקֵלן בְּמִשְׁקָל אִם הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ, פְּסוּלִין; וְאִם לֹא  
הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ, כְּשֶׁרִין. אֲבָל אִם שָׁקֵל דְּבָרִים אַחֲרִים בְּמִי חֲטָאת  
הוֹאִיל וְעֲשִׂין מִשְׁקֻלָּת, פְּסָלָן: שְׂאִין זֶה מִשְׁמֶרֶת.

ז. כָּל אֵלוּ הַטְּהוּרִין שְׁמִמְלָאִין אוֹ שְׁמִקְדָּשִׁין אוֹ שְׁמִזִּין, וְכֵן כָּל  
הַכְּלִים שְׁמִמְלָאִין וּמִקְדָּשִׁין בָּהֵן וְשְׁמִזִּין מֵהֵן אִם הָיוּ טְבוּלֵי יוֹם  
אִף עַל פִּי שְׁלֹא הָעָרִיב שְׁמִשׁוֹ, הֵרִי אֵלוּ כְּשֶׁרִין: שֶׁכָּל מַעֲשֵׂה  
הַפָּרָה וְהַמְּלוּי וְהַקְדוּשׁ וְהַהֲזִיחַ כְּשֶׁר בְּטְבוּלֵי יוֹם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.  
וּמִפְּנֵי הַצְּדוּקִיִּין מִטְמְאִין אֶת כָּל כְּלֵי שִׁטָּף, וּמִטְבִּילִין אוֹתָן;  
וְאַחֲרַיָּךְ מִשְׁתַּמְשִׁין בָּהֵן בְּמִי חֲטָאת.

ח. הַכָּל כְּשֶׁרִין לְהִזּוֹת חוּץ מֵאַשָּׁה, וְטְמֵטוֹם, וְאַנְדְּרָגִינוֹס,  
וְתִינּוֹק שְׂאִין בּוֹ דַּעַת; אֲבָל קֶטֶן שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, כְּשֶׁר לְהִזּוֹת.  
וְהָעֶרֶל כְּשֶׁר לְהִזּוֹת, שְׂאִין הָעֶרֶל טָמֵא.

ט. קֶטֶן שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת שֶׁהִזָּה, וְהָאִשָּׁה מִסְעִדָּתוֹ, כְּגוֹן שֶׁאַחֲזָה  
לוֹ הַמִּים בִּידָהּ הִזָּיתוֹ כְּשֶׁרָה: וּבִלְבָד שְׁלֹא תֵאָחַז בִּידּוֹ, בְּשַׁעַת  
הַזִּיהָ; וְאִם אַחֲזָה, הִזָּיתוֹ פְּסוּלָה.

י. הַמָּזָה צָרִיךְ לְהִתְפּוֹן, וְלְהִזּוֹת עַל הַטְּמֵא לְטַהֵרוֹ; וְאִם הִזָּה  
שְׁלֹא בְּכוֹנָה, הִזָּיתוֹ פְּסוּלָה. אֲבָל זֶה שְׁמִזִּין עָלָיו אֵינוֹ צָרִיךְ  
כוֹנָה, אֲלֹא מִזִּין עַל הָאָדָם לְדַעְתּוֹ וְשֶׁלֹא לְדַעְתּוֹ. הַמִּתְפּוֹן לְהִזּוֹת  
לִפְנָיו, וְהִזָּה לְאַחֲרָיו, לְאַחֲרָיו, וְהִזָּה לִפְנָיו הִזָּיתוֹ פְּסוּלָה; נִתְפּוֹן  
לְהִזּוֹת לִפְנָיו, וְהִזָּה עַל הַצְּדִידִין שֶׁלִּפְנָיו הִזָּיתוֹ כְּשֶׁרָה.

יא. הַמָּזָה אֵינוֹ צָרִיךְ טְבִילָה, לְכָל הַזִּיהָ; אֲלֹא טוֹבֵל אֶת הָאֵזוּב,  
וּמָזָה הַזִּיהָ אַחֲרֵי הַזִּיהָ עַד שֶׁיִּגְמְרוּ הַמִּים. וּמָזָה הַזִּיהָ אַחַת עַל  
כְּמָה בְּנֵי אָדָם, אוֹ כְּמָה פְּלִים, כְּאַחַד אֶפְלוּ מֵאָה: כָּל שֶׁנִּגַּע בּוֹ  
מִן הַמִּים כָּל שֶׁהוּא, טָהוֹר וְהוּא שִׁיתְפּוֹן הַמָּזָה, לְהִזּוֹת עָלָיו.

יב. טָבֵל אֶת הָאֵזוּב, וְנִתְפּוֹן לְהִזּוֹת עַל דְּבַר שֶׁמִּקְבֵּל טְמֵאָה אוֹ עַל  
הָאָדָם, וְהִזָּה מֵאוֹתָהּ טְבִילָה עַל דְּבַר שְׂאִינוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה, אוֹ  
עַל הַבְּהֵמָה אִם נִשְׁאַר מִים בָּאֵזוּב, אֵינוֹ צָרִיךְ לַחְזֹר וּלְהִטְבִּיל;  
אֲלֹא מָזָה מִן הַשְּׂאֵר עַל הָאָדָם, אוֹ עַל הַכְּלִים הַטְּמֵאִים: שֶׁהִרִי  
תַּחֲלַת טְבִילָתוֹ כְּשֶׁרָה הִיתָה.

יג. אֲבָל אִם טָבֵל אֶת הָאֵזוּב לְהִזּוֹת עַל דְּבַר שְׂאִינוֹ מִקְבֵּל טְמֵאָה,  
אוֹ עַל הַבְּהֵמָה, וְהִזָּה עַל הָאָדָם, אוֹ עַל הַכְּלִי הַטְּמֵא הִזָּיתוֹ  
פְּסוּלָה: עַד שֶׁיַּחְזֹר וְיִטְבֵּל הָאֵזוּב פַּעַם שְׁנִיָּה, וְיִתְפּוֹן לְהִזּוֹת עַל  
הָאָדָם אוֹ עַל דְּבַר הַמִּקְבֵּל טְמֵאָה.

יד. הַטְּבִיל אֶת הָאֵזוּב, וְנִתְפּוֹן לְהִזּוֹת עַל דְּבַר שְׂאִינוֹ מִקְבֵּל  
טְמֵאָה הַמִּים הַמְּנֻטְפִין, כְּשֶׁרִין; לְפִיכָךְ אִם נָטְפוּ בְּכָלִי, וַחֲזֹר  
וְהִטְבִּיל בָּהֵן אֶת הָאֵזוּב בְּכוֹנָה לְהִזּוֹת עַל דְּבַר הַמִּקְבֵּל טְמֵאָה  
הִזָּיתוֹ כְּשֶׁרָה.

טו. מִי חֲטָאת שְׁנִתְמַעְטוּ טוֹבֵל אֶפְלוּ רָאשֵׁי גִבְעוּלִין וּמָזָה,  
וּבִלְבָד שְׁלֹא יִסְפֹּג. צְלוּחִית שְׁפִיחַ צָר טוֹבֵל וּמַעֲלָה כְּדָרְכוֹ,  
וּמָזָה; וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְהִזָּהֵר שְׂמָא יִגַּע בְּצִדֵּי הַכְּלִי, בְּפַעַם שְׁנִיָּה.